

וישלח החשבון...

על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון,
בסדר הזה תענו לחידון,
למי אתה? ליעקב עבדך,
ולמי אלה? מתנה בעבורך.

שנית, אל האל נשא הוא תפילה
למקרה שהמתנה לא תהיה יעילה:
שוב לארצך ואיטיבה עמך
ציטט לאל את מה שהובטח.

קטונתי מכל החסדים והאמת
מהפגישה עם עשו – שלא אצא מת.
לחסדים רבים זכיתי עד עתה, רבותי,
קטונתי, פירושו: נתמעטו זכויותיי.

החלק השלישי והפחות מועדף,
אם עשו מחדש לא יפתח את הדף.
במקרה שעשו יילחם בו עתה
והיה **המחנה הנשאר לפליטה**.

בלילה, לפני מפגש הפסגה
(ולאחר שהוכנה תוכנית נסיגה),
עם קרוביו יצא את השטח לבדוק
את הנחל חצה במעבר הַיְבּוּק.

וישלח יעקב מלאכים לפניו,
אל עשו אחיו שברח מפניו.
מאז סיפור הברכה הם בנתק
הכעס של עשו צבר הרבה ותק.

ויצו אותם לנגד עיניו,
כה תאמרו לאדוני, לעשו:
עם לבן גרתי (בגימטרייה תרי"ג),
תרי"ג מצוות שמרתי, ללא שום סייג.

וכדי להרגיע את אחיו הכועס
את המנטרה הברכה לא עבדה הוא לועס:
"ויהי לי שור וחמור" פעמיים,
איפה אבא עם **"טל השמים"**?

עשו לקראתו הלך (לתומו?)
וארבע מאות איש עמו.
נבהל יעקב ונפשו נלחצה
ולכן את מחנהו לשניים חצה.

תוכנית הוא הכין, לסגור הסדקים
(כמו בצה"ל, תמיד, עם שלושה חלקים).
התכונן לדורון, לתפילה ולמלחמה
תוכנית בשלבים, די חכמה.

ראשית, להכין דורון התפנה
לאחיו עשו הכין מתנה.
עזים ותיישים, גמלים ופרים
(ממליץ לקרוא ברש"י על עניין המספרים).

העמיד אותם במופת ובסדר
הקפיד גם על רווח בין עדר לעדר.
הרווח ייצור תחושה של כמות
עשו יהיה בטוח מבסוט.

לאנשי השיירה נתן הוא תדריך
(וגם מימיות וגבינה בכריך):
במקרה שעשו יבקש הנמקות
למי אתה ולמי אלה הנאקות?

תנסה עם החיווי לבנות מדינה...
שכם בן חמור התאהב בדינה.
אותה בכוח אליו הוא לקח
מזימות אפלות בלבו הוא רקח.

שמעון ולוי פוצצו את העסק,
את כל בני העיר הפכו הם לרסק.
יעקב התרגז וחמתו לא-כבושה,
לא ידע היכן לקבור הבושה.

ותמ'ת דבורה מינקת רבקה,
(אז לא היה חלב באבקה).
להיקבר בבית אל קיבלה היא הזכות
עד היום שם ניצב אלון פְּכוּת.

לידה די קשה עברה על רחל
הספיקה בן אוני לבנימין לאחל.
מתה בזמן שיצא מן הרחם
נקברה באפרתה, היא דרך בית לחם.

וימות יצחק וייאסף אל עמיו
ויקברו אותו עשו ויעקב, בניו.
בשבוע הבא נפנה את הקשב
לכתונת הפסים בפרשת וישב...

אייל לר

איורים: ויקטוריה טורגוד

אחרי שחצו את הנחל יחדיו
"וייוותר יעקב לבדו", כך נכתב,
עם מלאך אלוקים הלך הוא מכות
מרוב העוצמה בא לו לבכות.

וכך כל הלילה, פנים אל-פנים,
(הזמן עובר מהר כשנהנים),
מלאך אלוקים הפליא בו מכה
ואת כף ירך יעקב הוא נקע.

יעקב את המלאך בגרון אז תפס
המלאך נכנע, הפסד לא נתפס!
יעקב לא הסכים אותו לשחרר
רק בתמורה לברכה, ומהר.

"לא יעקב ייאמר עוד שמך
כי אם ישראל", הכריז בשמחה,
"כי שרית עם אלוקים ועם אנשים"
ולכן, תקבל שם ראוי ומרשים.

ויקרא יעקב שם המקום פניאל
כי ניצל ממפגש חזיתי עם האל.
לבני ישראל האל לא מרשה
מאז לאכול את גיד הנֶּשֶׁה.

נחזור כאמור למפגש עם עשו,
יעקב את ה"גדוד" סידר אחריו:
השפחות ראשונות לפני המאסף
אחריהן לאה, רחל ויוסף.

התרגיל הצליח מעל המשוער:
ויחבקהו ויישקהו וייפול על צוואר.
אפשר לבטל את צווי הגיוס
לאור הצלחת מפגש הפיוס.

בדרך הביתה עצר הוא בשכם
עסקת גדל"ן פשוטה לסכם.
את חלקת השדה במאה קשיטא
(זהו קבר יוסף, על פי השיטה).